

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Свічка клена в золотій оправі

Висвітила півночі стежину.

Через шибки гілочки цікаві

Дослухались до плачу дитини.

То – душа, вдихнувши світ благала

Доленьки щасливої дитяті.

Поряд у блаженстві засинала

Після муки неземної мати.

У життя мені дорогу осінь

Вишила прощальними нитками,

Позолоту заплела у коси,

Погляд затуманила дощами.

В подарунок кинула букети

Запахів пронизливих і свіжих,

З нервів здерла захисні жилети,

Наказала у нещастях вижить.

Я й живу: бреду крізь снігопади,

Яблуневий цвіт летить під ноги.

З літніх гроз у тихі листопади

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Все коротші стеляться дороги.

З кожним роком із зими у осінь
Все коротші топчуться стежини.
Непомітно відлітає в просинь
Бабиного літа павутина.

Незабаром золотом осіннім
В позолоту вулиць Батьківщини
Доведе, даруючи спасіння,
Бог – Творець галактик і людини.

Над моїм бездушним, мертвим тілом
Хтось живий сльозу пекучу витре,
Й прошепоче: “Бідна. . .” – до могили,
А мене і радісне і світле

Почуття гармонії й любові
Закружляє вічним хороводом.
Ген, за кругом постаті в гуртові.

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Поспішаю вслід за тінню роду.

І в сльоту, і в сонячну погоду

Поспішаю вслід за тінню роду.

Хтось мене обгонить на дорозі,

Хтось уже, як кажуть, на порозі.

І чиї розлука згорбить плечі?

Хто залякне німо в порожнечі?

Різні смерть вишукує причини.

Прадідів і правнуків в єдино

Позбирає богопоклоніння.

Глибина таїнства воскресіння

І основи будучого віку –

Загадка, хвилююча одвіку.

Хто ми будем? Де ми будем? Вірю,

Коли смерть зіпреться ув одвірок,

В узголів'ї заюрмляться роки-

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Свідки, судді. І затихнуть кроки

Тих, що на землі лишились жити.

Я з Голгофи підіймусь над світом -

Прощена, оправдана, обмита.

Через браму Господом відкриту,

В супроводі ангельського співу,

Увійду до рідної оселі.

І земну мелодію журливу

Змінять звуки вчисто-веселі.

В зародку придушені таланти,

Спутані недосконалим світом,

Мов від бруду звільнені брильянти

Заіскраться музикою світла.

І натхненням витонченим дивом

Голос мій зіллється з голосами

Незабутніх, дорогих, щасливих-

Тих, кого оплакую роками.

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Скільки дорогих мені і рідних,
Тих, кого оплакую роками
Відійшло. І на могилах бідних
Вже й земля осіла під хрестами.

Вже й поволі пам'ять заростає
Біля хат чужими споришами.
Їх рідня поспішно обминає,
Тільки неспокійними ночами

В напівснах, неначе ненароком
Зашумлять берези сумовито,
І чиїсь до спазм знайомі кроки
Зариплять неквапно, домовито.

Вчулося? – Із берега городом
Втомлено Ващук пройшов до хати.
Заіржали коні в загороді-
Вітер спутав гриви пелехаті.

Не скліпну дрімоти я до ранку,

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Боячись сполохати видіння.

Незабаром Зінька на світанку

Мовчки встане. Скрипне клямка в сінях.

Під хлівом зітхне немов людина

Чорнобура з мудрими очима.

Сонна гуска скрикне за дверима.

Мокрі відра дзенькнуть об цямрину.

Кукурудза за вікном квапливо

Сутінкам докаже всі новини.

І не чадом, а солодким димом

Ось потягне з кухні за хвилини.

Томчина рука, терпка від зілля,

Бережно мої скуйводить коси.

Ген пшениці золотава хвиля

Струшує ранкові свіжі роси

На мої подерті босі ноги.

І на маки, на волошки сині

Осідає курява з дороги.

І в такій далекій далечині

Віночок пам'яті - Джерело

Написав Світлана Касянчик
П'ятниця, 22 жовтня 2010, 01:03

Торохтить розбитий віз дитинства.

...Вже й з полудня сонце повернуло.

...Вже й під колискову материнську

Дітвора моя на ніч послула.

На шляху Чумацькому величні

Зорі, наче спільники моргають.

А згадки у тиші опівнічній

Душу дивним світлом причащають.